

Arrest

**nr. 88 580 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 mei 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 april 2011 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 14 april 2011 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 8 december 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 76 877 van 27 februari 2012 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 6 april 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 april 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.6. Verzoeker diende op 25 mei 2012 een derde asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 mei 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [S. W.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 25/05/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 15 april 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 12 mei 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 8 december 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 februari 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 6 april 2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 april 2012. Overwegende dat de betrokkene op 25 mei 2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene documenten uit 2010 en 2011 naar voren brengt over de zwangerschap van zijn echtgenote en de geboorte van zijn dochter en een telefoonlijst uit 2011 waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van de dokter dd. 29/10/2010 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een aanvraag van de moeder van de betrokkene met een bevestiging van de dorpschouder dd. 12.03.2012 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene drie pagina's 'query subscriber basic information' naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de naam van de betrokkene hierop niet wordt vermeld, dat dit document op geen enkele wijze aan de betrokkene gelinkt kan worden. Overwegende dat de betrokkene enveloppes naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 10/04/2012 een bevel om het

grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden (hierna: het koninklijk besluit van 8 januari 2012). Hij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verschaft volgende toelichting:

[...]

Conform art. 1 Vreemdelingenwet worden de aangelegenheden met betrekking tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Minister uitgeoefend.

Ook middels art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald dat deze bevoegdheden door de Minister worden uitgeoefend.

[...]

Evenwel wordt in het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden gesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de voogdijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken.

[...]

Evenwel heeft de Raad van State geoordeeld in het arrest met n° 218 951 dd. 19/04/2012 : « Considérant qu'il ressort de la requête que le recours est plus spécialement dirigé contre les articles 5 et 8 de l'Arrête royal de 20 septembre 2009 modifiant l'Arrête royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles attaqué; que ces dispositions (...), respectivement, à l'attribution, notamment au Secrétaire d'Etat à la Politique de migration et d'asile, de la compétence de « tutelle » à l'égard de l'Office des étrangers, du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et du Conseil du Contentieux des étrangers-, et à la prise d'effet de l'arrête royal attaqué; ne s'appliquent nullement ni n'ont vocation à s'appliquer à la requérante ; que la compétence de « tutelle » ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que tels, de sorte que la requérante, fût-elle ressortissante étrangère, ne risque pas non plus d'en subir; directement ou indirectement, les effets ; »

[...]

Mutatis mutandis dient dezelfde redenering te worden toegepast.

Het KB van 08/01/2012 heeft het KB van 14/01/2009 vervangen.

Dat de voogdijbevoegdheid van de Staatssecretaris zoals vervat in art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 vreemd is aan deze met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bijgevolg zijn noch de Staatssecretaris, noch de gemachtigde bevoegd om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

3.1.2. Verweerder repliceert dat het gegeven dat artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 de voogdij over de Dienst Vreemdelingenzaken toewijst aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding los staat van de bestreden beslissing en niets wijzigt aan de vaststelling dat deze beslissing genomen werd door een hiertoe bevoegd ambtenaar.

3.1.3. Het is niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

De artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepalen het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, “Les secrétaires d’état fédéraux et régionaux”, *Rev.b.dr.const.* 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 voorziet duidelijk de Raad dat mevrouw M. De Block wordt benoemd tot *“Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie”*. Uit dit benoemingsbesluit en de titel die haar wordt toegekend blijkt dat zij het regeringslid is dat onder meer bevoegd is voor Asiel en Migratie en het kan niet ter discussie gesteld worden dat *“de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”* (cf. artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 1.1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) onder het begrip Asiel en Migratie valt.

Verzoeker merkt terecht op dat in artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 uitdrukkelijk wordt bevestigd dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie onder andere ook de voogdij heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen laat deze bepaling echter geenszins toe de bevoegdheid van voormelde staatssecretaris om beslissingen te nemen inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in vraag te stellen. Het gegeven dat de Raad van State in het arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 oordeelde dat een vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van bepaalde artikelen uit het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden kan aan voormelde vaststelling geen afbreuk doen. In voormeld arrest wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, namelijk niet geconcludeerd dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet bevoegd zou zijn inzake *“de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. Er wordt slechts geduid dat voormeld koninklijk besluit louter voorziet dat een staatssecretaris *“de voogdij”* heeft over bepaalde diensten en dat deze voogdijregeling op zich geen betrekking heeft op diens bevoegdheid inzake *“de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. De Raad van State heeft hierdoor evenwel niet aangegeven dat voormelde staatssecretaris deze bevoegdheid niet zou hebben.

Voorts moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat deze bepaling voorziet dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde kan beslissen een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer een vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze beslissing genomen werd door mevrouw C. S., attaché bij de *“Algemene Directie Vreemdelingenzaken”*. Overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om een beslissing in toepassing van artikel 51/8, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet te nemen.

Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing zou genomen zijn door een onbevoegde ambtenaar of met miskennis van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van de verdediging en van de zorgvuldigheidsverplichting. Hij betoogt verder opnieuw dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Ter staving van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Het is niet aan de verweerder om uitspraken te doen over de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire bescherming.

Dit komt enkel toe aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er is dan ook een manifeste schending van het art. 57/6 Vreemdelingenwet dat hieronder weergegeven wordt :

Art. 57/6

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

1° om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus. in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;

3° om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, § 1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;

4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3; en 55/5, op te heffen;

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn;

7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest;

8° om aan de vreemdelingen en de staatlozen de documenten te verstrekken welke bedoeld zijn in artikel 25 van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève, op 28 juli 1951, en in artikel 25 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New-York, op 28 september 1954.

De in de punten 1° tot 7° bedoelde beslissingen worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.

De in het eerste lid, 2°, bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijf werkdagen. "

De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich derhalve niet in de plaats stellen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en hierover uitspraken doen.

[...]

De verzoeker heeft evident ernstige redenen om bescherming aan te vragen. De verzoeker is werkelijk afkomstig van de provincie Kunar.

Deze provincie wordt als onveilig beschouwd.

Dit blijkt uit de beleidsnota van het CGVS van september 2010 :

"OOSTEN

NURISTAN heel de provincie

KUNAR heel de provincie

LAGHMAN heel de provincie

NANGARHAR heel de provincie"

Er is derhalve geen twijfel omtrent de noodzaak naar subsidiaire bescherming.

[...]

Er is bijgevolg een manifeste schending van het art. 51/8 Vreemdelingenwet, [...]

Het komt bijgevolg niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe om uitspraak te doen over de nieuwe documenten van de verzoeker.

Inderdaad, het is enkel de Commissaris-generaal die zich kan uitspreken over de waarde ervan met betrekking tot het ingeroepen vervolgingsrisico.

Het betreft wel degelijk nieuwe relevante gegevens met betrekking tot de situatie van de verzoeker in het kader van een onderzoek naar de nood aan vluchtelingenbescherming.

[...]

Zoals reeds uiteengezet wordt de onveiligheid in de provincie Kunar aanvaard als zijnde een reden om de subsidiaire bescherming toe te kennen in het kader van art. 48/4, § 2 c Vreemdelingenwet.

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt onterecht dat met verzoekers nieuwe documenten geen rekening dient gehouden te worden.

Dit is volledig ten onrechte.

Deze documenten werden aangebracht om de band met verzoekers provincie Kunar aan te tonen.

Zo heeft de verzoeker volgende documenten voorgelegd :

- o Bewijs zwangerschap van zijn echtgenote (2010 / 2011);*
- o Bewijs geboorte van zijn dochter;*
- o Telefoonlijst 2011 waaruit telefoongesprekken van verzoeker in de provincie blijkt;*
- o Attest dokter dd. 29/10/2010;*
- o Aanvraag van de moeder van de verzoeker met bevestiging van de dorpschouwen dd. 12/03/2012;*
- o Query subscriber information.*

Uiteraard zijn deze documenten belangwekkend om verzoekers band en aanwezigheid in de onveilige provincie Kunar aan te tonen.

Zo is de verzoeker vader geworden.

Evident is dit een bewijs dat de verzoeker aanwezig was in de provincie. De verzoeker heeft immers samen met zijn vrouw hun kindje verwekt. Dit veronderstelt evident verzoekers aanwezigheid.

Ook legt de verzoeker een telefoonlijst van zijn telefoonnummer waarop duidelijk blijkt wanneer de verzoeker in Afghanistan gesprekken voerde.

Ook dit toont zijn aanwezigheid aan.

Uiteraard is het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de appreciatie ervan te voeren.

Het is wel degelijk aan de Commissaris-generaal om deze documenten te appreciëren en de gegrondheid van zijn verzoek tot subsidiaire bescherming te onderzoeken.

De verzoeker legde immers een document voor van zijn politiek engagement bij de communistische partij hetgeen niet onderzocht werd.

Er is bijgevolg geen afdoende motivering.”

3.2.2. Verweerder antwoordt dat verzoeker niet uitwerkt of aanduidt waarom hij meent dat de rechten van de verdediging geschonden zijn of er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Hij benadrukt dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt beoogd,

is bereikt. Tevens stelt hij dat rekening werd gehouden met alle relevante elementen zodat geen schending van de zorgvuldigheidsplicht kan worden vastgesteld en benadrukt hij dat het hem slechts toekomt na te gaan of verzoeker in vergelijking met een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens heeft aangebracht. Hij stelt zijn bevoegdheden niet te buiten te zijn gegaan door te concluderen dat de bij de derde asielaanvraag neergelegde documenten reeds voordien hadden kunnen worden bijgebracht of niet aan verzoeker kunnen gelinkt worden of niet relevant zijn.

3.2.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers vastgesteld dat de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen omdat hij geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit blijkt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat een pertinente en draagkrachtige motivering die verzoeker in staat stelt zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. In de mate dat verzoeker stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het eerste lid van voormeld artikel luidt als volgt:

"De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat, in het kader van de behandeling van verzoekers eerste asielaanvraag, door de adjunct-commissaris werd vastgesteld dat verzoeker bepaalde elementaire gegevens omtrent de plaats waar hij beweerde verbleven te hebben niet kende en besloot dat verzoekers verklaring als zou hij uit de Afghaanse provincie Kunar komen niet waarheidsgetrouw was. De Raad bevestigde deze zienswijze in zijn arrest nr. 75 877 van 27 februari 2012. Verzoeker legde daarom bij zijn derde asielaanvraag een aantal stukken neer die erop gericht zijn aan te tonen dat hij voor zijn vertrek naar België wel degelijk in de provincie Kunar verbleef.

Verweerder stelde de stukken die verzoeker aanbracht en waarvan kan vastgesteld worden dat zij op hem betrekking hebben reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn voorgaande asielaanvraag.

Daar de door verzoeker bij zijn derde asielaanvraag neergelegde stukken hetzij documenten zijn die werden opgesteld voor de behandeling van zijn eerste asielaanvraag werd afgerond hetzij attesten zijn

die betrekking hebben op zijn situatie voor zijn vertrek naar België en die werden opgesteld op zijn eenvoudig verzoek is de wijze waarop verweerder deze stukken apprecieerde niet kennelijk onredelijk of in strijd met wat is bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet immers uitdrukkelijk dat gegevens enkel als nieuw kunnen beschouwd worden indien zij *“betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”* Stukken die erop gericht zijn een situatie te omschrijven die zich zou hebben voorgedaan voor de komst van een asielzoeker naar België vallen niet onder deze definitie.

De Raad wijst er daarnaast ook op dat verzoeker waar hij verwijst naar een telefoonlijst voorbijgaat aan het feit dat verweerder met betrekking tot dit stuk stelde dat niet kan worden vastgesteld dat het betrekking heeft op verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat deze zienswijze niet correct is. Er moet ook worden geduid dat in tegenstelling tot wat verzoeker schijnt te veronderstellen het gegeven dat een vrouw op een bepaalde plaats is bevallen niet toelaat te besluiten dat haar kind op dezelfde plaats werd verwekt.

Het feit dat verzoeker pas nadat zijn eerste asielaanvraag was behandeld en ook de beroepsprocedure was uitgeput het initiatief nam om bepaalde stukken te verzamelen of zich documenten te laten toekomen waarover hij reeds lang had kunnen beschikken vormt op zich geen reden om deze stukken als nieuwe stukken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te beschouwen.

Ten overvloede moet nog worden gesteld dat de mogelijkheid die door de wetgever geboden wordt om een tweede of meervoudige asielaanvraag in te dienen niet bedoeld is om de door de adjunct-commissaris gedane beoordeling van feiten of situaties, die reeds het voorwerp uitmaakte van een rechterlijke controle, nogmaals te betwisten. Een dergelijke interpretatie van deze door de wetgever geboden mogelijkheid – die daarenboven geen steun vindt in de voorbereidende werken van de Vreemdelingenwet – zou immers impliceren dat de beoordeling van een asielrelaas ad infinitum in vraag kan worden gesteld en is moeilijk in overeenstemming te brengen met het gewijsde dat aan een rechterlijke beslissing kleeft (zie ook: RvS 21 oktober 2008, nr. 187.209).

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. Gezien verweerder slechts het nieuw karakter van de door verzoeker, in het kader van de derde asielaanvraag, neergelegde stukken beoordeelde en niet blijkt dat hij hierbij zijn bevoegdheden overschreed kan ook niet besloten worden dat verweerder zich bevoegdheden die toekomen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe-eigende. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn bewering dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3.4. Daar de adjunct-commissaris heeft vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, deze beslissing door de Raad werd bevestigd en verweerder enkel vaststelde dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbracht bij zijn derde asielaanvraag, blijkt ook niet dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarin de voorwaarden bepaald zijn inzake de erkenning als vluchteling of inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, geschonden zijn.

3.2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Verzoeker betoogt nog dat hij een document voorlegde waaruit zijn politiek engagement bij de communistische partij blijkt en dat verweerder naliet dit stuk te onderzoeken. Zijn bewering mist evenwel feitelijke grondslag. Verzoeker ondertekende immers een attest waarin de stukken die hij neerlegde ter onderbouwing van zijn derde asielaanvraag zijn opgenomen en in dit attest wordt geen melding

gemaakt van enig bewijs inzake een politiek engagement bij de communistische partij. Ook in het evenzeer door verzoeker ondertekende gehoorverslag wordt geen melding gemaakt van een dergelijk stuk. Verzoeker voegt het document waarvan hij beweert dat hij het aan verweerder overmaakte ook niet bij zijn verzoekschrift, zodat zelfs niet blijkt dat het bedoelde stuk bestaat.

3.2.3.6. Betreffende de aangevoerde schending van de rechten van verdediging kan het volstaan te stellen dat deze in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK